

да разумѣе добръ за какво предлежи, наченъ да са вълнува и мърда.

— Що казватъ привилегіитъ ни? ⁽¹⁾ че градътъ ще са сѣди и нази самъ чрезъ своитъ си гражданы, и че никой чужденецъ неможе да влѣзе въ него обржженъ! Привождамъ самыя първообразъ на закона!

— Безъ сумнѣніе, извика гостинникътъ, който никога не бѣ чель закона.

— Да, да! приложи и еднакво безкнижниятъ певачъ.

— Но царскитъ войски не сѣ чужды, посмѣи да рече изниско бербертъ.

— Тъ сѣ Кастильци! отговори ораторътъ съ презрѣніе. Е! какво общо има между царството на Кастилія и туй на Навара? ⁽²⁾ ный не смы като другытъ въ Испанія! не сѣ ны презели никога, ный са самоволно предадохмы, съ условіе да си запази Навара старытъ привилегіи.

— Да, да! извикахъ отъ всѣкадъ.

— И посилены и поискусны отъ нашитъ съсѣды Арагонцитъ ще земемъ условіето което тѣ не можихъ да защитѣтъ и ще речемъ:

« Царьтъ ще влѣзе въ нашыя градъ безъ друга стража освѣтъ тѣзи отъ пампелунескитъ граждани! *Ако ли не. не!* » ⁽³⁾

⁽¹⁾ Привилегіитъ (Фуеросъ) на Навара не бѣхъ толкози широко колкото Арагонскитъ, но оздравявахъ са отъ нарочитъ законъ, който запрѣташе на сѣкий чужденецъ, или Кастилецъ, воннъ да стѣпи на Наварската земя.

⁽²⁾ Сѣка областъ са гледаше като особна държава. тѣзи наклонность къмъ осамотеніето, която не е изчезнала още нито днесъ въ Испанія, ще спре за много може бы еще време политическото ѣ единство.

⁽³⁾ Загатва за куріозната къмъ царя клетва на Арагонцитъ, която имаше слѣдующата форма: « Ный, сѣкий отъ които струва толко съ колкото и ты, и които спѣкы смы посилены отъ тебе, общаваме са да са покоряваме на правителството, ако пазиишъ привилегіитъ ни; *ако ли не, не!* » Въ силата на тѣзи клетва благороднитъ бѣхъ пріели за основно начало на конституціята, да низлага народътъ владѣтеля си, ако той престѣпяше правата и привилегіитъ му, и да избира другога намѣсто него.